

met i Landstinget. Men skønt der er saadanne Forhold til Stede, og skønt der er stor Uenighed mellem den Opfattelse, som Folketinget giver Udtryk i sit Forslag, og det Forslag, der nu er vedtaget i Landstinget, har jeg dog ikke opgivet Haabet om, at vi endnu kan komme til et Resultat ved fortsatte Forhandlinger. Men jeg ønsker, at Folketinget, saa vidt muligt, skulde føre disse kommende Forhandlinger i et eventuelt Fællesudvalg paa Grundlag af det een Gang her i Tinget vedtagne Forslag. Paa den anden Side kan jeg ogsaa gaa med til at give et stærkere Udtryk i Lovforslaget for, at man ønsker at give disse Foranstaltninger vedrørende Kapitelstaksterne et stærkt Præg af Moratorieforanstaltninger i Anledning af den vanskelige Situation i det hele taget, idet jeg saa haaber, at man ad Aare kan komme til en Forhandling om ændrede Regler og Ydelser efter Kapitelstakst. Det er meget muligt, at der, naar man skal gaa til en Forhandling herom, bør tages andre Hensyn end dem, der har fundet Udtryk i Lovforslaget, som det er vedtaget i Folketinget. Det er muligt, at man ikke blot skulde tage Kornpriserne i et længere Aaremaal som Grundlag, men at man ogsaa burde tage andre Produkters Priser med i Overvejelserne. Jeg ønsker derfor, at disse Forhandlinger kunde føres videre, og jeg vil gerne medvirke til, at Forslaget kan faa en saadan Affattelse, at man ikke paa nogen Maade over Vold med andres Retsbevidsthed. Det kan ikke nægtes, at det kom stærkt til Orde fra anden Side, at man vilde føle sig krænket i sin Retsbevidsthed, om det Forslag, som blev vedtaget i Folketinget, blev gennemført. Det vil jeg gerne saa vidt muligt undgaa, og jeg tror, at der maa være en fremkommelig Vej til at undgaa det, nemlig ved at gøre Loven til en Moratorieforanstaltning. Men vi maa gaa noget videre, end Landstinget er gaaet. Thi vi behøver vist ingen særlig Lovforanstaltning for at give dem, der skal yde Afgiften in natura efter Aarets ekstraordinære høje Kapitelstakst, og som skal betale Ydelsen forhaabentlig i denne Maaned, Udsættelse med Betalingen indtil 1. April. Det vilde være at reducere Lovforslaget til et Minimum, og jeg vilde meget beklage, om Landstinget ikke vilde gaa videre. Derfor skal jeg — idet jeg vedkender mig det Forslag, jeg stemte for for nogle Dage siden her i Tinget — anbefale dem, der er enige med mig, at give dette Udtryk ved at stemme for Flertallets Indstilling.

Martin Hansen: Naar jeg er med til at indstille, at Lovforslaget føres tilbage til Folketingets Affattelse, gør jeg det med den Begrundelse, at jeg ikke har tabt Troen paa, at man muligt kunde komme til et Resultat, der var bedre end det her foreliggende. Saa forekommer det mig, at det er den rigtige Vej at gaa at føre Lovforslaget tilbage til Folketingets Affattelse, for at det til sidst kan havne i et Fællesudvalg, hvor vi kan optage en Forhandling med det andet høje Ting og om muligt komme til Forstaaelse. Thi det kan jo ikke nægtes, at Lovforslaget er blevet slemt medtaget oppe i Landstinget, og det var jo, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) sagde, det retlige Grundlag, man stod tvivlende overfor. Det blev stærkt fremhævet oppe i Landstinget, stærkest fra Højres Side, men de sagkyndige er i saa Henseende uenige, og det er de jo for Resten tiest. Man kan i hvert Fald udlede deraf, at der er nogen Usikkerhed til Stede paa dette Omraade. Jeg kan selvfølgelig heller ikke afgøre den retlige Side af Sagen, men jeg kunde tænke mig, at naar de oppe i Landstinget har indsat en Paragraf, hvorved de giver et Slags Moratorium — ganske vist et Moratorium, der praktisk ikke betyder ret meget —, vilde man ogsaa kunne enes om at lave en Moratorielovgivning, som betød noget praktisk, og derfor har jeg ønsket, at vi skulde arbejde videre paa dette Lovforslag og se at faa det i et Fællesudvalg. Landstinget har her, som sagt, efter min Mening erkendt, at der her kan gøres noget. Et æret Medlem oppe i Landstinget skitserede for øvrigt et Forslag — det kan man vel godt kalde det —, som han kunde tænke sig kunde føre til et Resultat, og som i hvert Fald har min største Sympati. Han mente, at man kunde fordele den Sum, hvormed Kapitelstaksten overstiger Gennemsnittet for de tre sidste Aar, paa de tre kommende Aar i lige store Rater. Det var en Betalingshenstand, der virkelig havde nogen Værdi, og som betød noget, og, som sagt, jeg har ikke opgivet Haabet om, at det muligvis kan lykkes at opnaa noget i den Retning. — Der blev oppe i Landstinget udtalt — det findes ogsaa i Landstingets Betænkning —, at hvis Afgiftsyderne nu ikke er i Besiddelse af Korn, fordi de har solgt eller paa anden Maade disponeret over deres Afgrøde, saa er der jo dog kun Spørgsmaal om deres egne Dispositioner, hvoraf de med Rimelighed kan siges selv at burde tage Følgerne,